

Людмила Гриб, Любов Стороженко
Наук. керівник – к.і.н., доц. Нарасько А. В.
м. Полтава

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА В ДОКУМЕНТОЗНАВСТВІ

Інформаційна безпека – це стан захищеності інформаційного середовища суспільства, який забезпечує його формування, використання і розвиток в інтересах громадян, організацій, держави.

Інформаційне середовище умовно поділяється на три основні предметні частини: створення і розповсюдження вихідної та похідної інформації; формування інформаційних ресурсів; споживання інформації.

Слід відзначити, що задоволення певною мірою потреб в інформації призводить до оволодіння відомостями про навколишній світ та процеси, що протікають в ньому, тобто інформованості особистості, суспільства та держави. Стан інформованості визначає ступінь адекватності сприйняття суб'єктами навколишньої дійсності [1, с. 46–48].

Залежно від виду загроз інформаційну безпеку можна розглядати таким чином:

- як забезпечення стану захищеності особистості, суспільства, держави від впливу неякісної інформації;
- інформації та інформаційних ресурсів від неправомірного впливу сторонніх осіб;
- інформаційних прав і свобод людини і громадянина.

В інформаційному праві інформаційна безпека – це одна із сторін розгляду інформаційних відносин у межах інформаційного законодавства з позицій захисту життєво важливих інтересів особистості, суспільства, держави та акцентування уваги на загрозах цим інтересам і на механізмах усунення або запобігання таким загрозам правовими методами [2, с. 47–49].

Виходячи з наведеного, можна стверджувати, що замахом на інформаційну безпеку людини слід вважати насамперед порушення прав і свобод людини в сфері інформації, якими і визначається стан інформаційної безпеки людини.

Отже, оцінка рівня інформаційної безпеки пов'язується в першу чергу з інформаційною безпекою людини.

Такий комплексний характер оцінювання рівня інформаційної безпеки визначається цілою низкою елементів, базовими з яких є: права і свободи людини в сфері інформації; державні механізми забезпечення та реалізації інформаційних прав і свобод людини та права нації на самовизначення; демократичний механізм формування політичної влади в державі.

В той же час на державу покладено обов'язки забезпечення відповідних прав людини і народу в цілому. Так, ч. 2 ст. 3 Конституції України визначає, що утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, а ст. 11 Конституції України визначає, що держава сприяє консолідації і розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій, культури, а також розвитку етнічної, культурної,

мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України, що, в свою чергу, доповнюється функцією держави щодо захисту інформаційної безпеки (ч. 1. ст. 17 Конституції України) [3, с. 94-95].

Оцінювання рівня інформаційної безпеки включає аналіз конкретних дій держави щодо безпечних умов функціонування інформаційних процесів та забезпечення їх безпечного розвитку у майбутньому. Це охоплює регулювання питань захисту інформаційної інфраструктури держави, захисту інформаційного ринку.

Отже, можна стверджувати, що проблема оцінювання стану інформаційної безпеки полягає в безпосередньому аналізі сучасного становища інформаційної сфери в Україні і на його базі створенні певного експертного передбачення всіх можливих загроз інформаційній безпеці.

Джерела та література

1. Лесовець Н. Документознавство: метод. рек. до викон. магістерських та курсових робіт для студ. спец. «Документознавство та інформаційна діяльність» / Луганський національний педагогічний ун-т ім. Тараса Шевченка. — Луганськ : Альма-матер, 2006. — 36 с.

2. Бездрабко В. Документознавство в Україні: інституціоналізація та сучасний розвиток: / Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. — К. : Четверта хвиля, 2009. — 720 с.

3. Документознавство та інформаційна діяльність: наука, освіта, практика: Матеріали наук. конф. 18 грудня 2002р. / Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв / Михайло Семенович Слободяник (голов.ред.). — К. : ДАКККіМ, 2003. — 100 с.

Оксана Зеленська, Олександра Литвин
Наук. керівник – к.філол.н. Дерев'янка Л. І.
м. Полтава

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРЕВАГИ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ

Традиційні процеси документаційного забезпечення управління досить складні, масштабні, тривалі та громіздкі. Тому виникає потреба розроблення й побудови нової документаційно-комунікаційної системи з використанням сучасних інформаційних технологій. У зв'язку з цим питання впровадження систем електронного документообігу в діяльність підприємств є актуальним і вимагає ґрунтовного аналізу.

Важливою властивістю універсальних систем електронного документообігу є те, що вони надають можливість комплексного вирішення численних завдань управління. Крім того, їхнє впровадження може виявитися продуктивнішим.

Електронний документообіг ефективніший, оскільки він легше піддається оптимізації. Витрати на введення систем електронного документообігу окупаються не тільки за рахунок підвищення швидкості обміну інформацією та скорочення витрат на зберігання паперів, але й зменшенням кількості співробітників, зайнятих роботою з документами, відсутністю серйозних витрат на документообіг [2, с. 11].

Позитивними ознаками електронного документообігу є: